

IZBA ARCHITEKTÓW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

KRAJOWA RADA IZBY ARCHITEKTÓW RP

Warszawa, 15 października 2021 r.

I.dz. 635/KRIA/2021/w

**Szanowny Pan
Andrzej Duda
Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej**

Szanowny Panie Prezydencie

W imieniu Krajowej Rady Izby Architektów RP, zwracamy się o rozważenie skorzystania z konstytucyjnego uprawnienia określonego w art. 122 ust. 3 lub ust. 5 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, co do przekazanej Panu Prezydentowi do podpisu ustawy z dnia 17 września 2021 r. o zmianie ustawy - Prawo budowlane oraz ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym.

Samorząd zawodowy architektów zgłaszał uwagi co do projektu ustawy już na etapie rządowego procesu legislacyjnego, a następnie w toku prac komisji sejmowych, jak również w trakcie rozpatrywania uchwalonej przez Sejm ustawy w ramach prac komisji senackich.

Ustawa budzi zastrzeżenia samorządu zawodowego architektów zarówno pod względem merytorycznym, jak i prawnym, w tym zgodności z konstytucyjną zasadą demokratycznego państwa prawnego, z której wywodzi się zasady prawidłowej legislacji tj. m.in. określoności prawa oraz zasadą zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez niego prawa.

W tym kontekście zasadnicze zastrzeżenia Izby Architektów RP budzą następujące przepisy ustawy:

- 1) art. 1 pkt 3 lit a (oświadczenie o przejęciu odpowiedzialności za kierowanie budową w przypadku nieustanowienia kierownika budowy);
- 2) art. 1 pkt 3 lit b (wyłączenie stosowania art. 30 ust. 4b zdanie drugie, ust. 5 zdanie drugie i trzecie, ust. 5aa, 5c, 5d i 6-7 ustawy Prawo budowlane w odniesieniu do zgłoszenia budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a ustawy);
- 3) art. 1 pkt 5 (wprowadzenie przepisu regulującego uprawnienie do sporządzenia projektu zagospodarowania działki lub terenu w sposób nieodpowiadający zasadzie określoności prawa);
- 4) art. 1 pkt 7 (wprowadzenie możliwości nieustanawiania kierownika budowy w odniesieniu do budynków, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a);
- 5) art. 1 pkt 11 (wprowadzenie oświadczenie inwestora o zgodności wykonania obiektu z projektem budowlanym).

Ad. 1 Oświadczenie o przejęciu odpowiedzialności za kierowanie budową w przypadku nieustanowienia kierownika budowy.

W ustawie wprowadzono obowiązek złożenia przez inwestora oświadczenia, że „przejmuje odpowiedzialność za kierowanie budową w przypadku nieustanowienia kierownika budowy w przypadku budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a”.

Przed wszystkim należy wskazać, że przepis został zredagowany w sposób bardzo ogólny i nieprecyzyjny, a tym samym nieodpowiadający konstytucyjnej zasadzie określoności prawa wywodzonej z art. 2 Konstytucji RP. Ustawodawca nie określa, o jaki rodzaj i zakres odpowiedzialności chodzi. Nie wiadomo więc, czy mowa tu o odpowiedzialności karnej, cywilnej, administracyjnej, zawodowej czy dyscyplinarnej. Należy wyjaśnić, że kierownik budowy podlega odpowiedzialności karnej na mocy przepisów karnych określonych w art. 91-93 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (dalej jako: „u.p.b.”). Normy te są jednak adresowane do każdej osoby fizycznej, gdyż w przepisach tych użyto wyrazu „kto”, a zatem są to przestępstwa powszechne. Wobec tego nie ma możliwości przejęcia takiej odpowiedzialności na zasadzie oświadczenia, gdyż sprawca dopuszczający się czynów określonych w tych przepisach podlega tej odpowiedzialności bez względu na jakiekolwiek oświadczenia. Jeśli zaś chodzi o odpowiedzialność zawodową, której podlega kierownik budowy, to jest ona zastrzeżona, zgodnie z art. 95 u.p.b. dla osób wykonujących samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, a zatem nie jest możliwe „przejęcie” tej odpowiedzialności na mocy oświadczenia, gdyż oznaczałoby to swoistą modyfikację przepisów karnych w drodze jednostronnej czynności dowodowej. Co więcej, sądy dyscyplinarne właściwych samorządów zawodowych nie mają kompetencji do sprawowania sądownictwa zawodowego czy też dyscyplinarnego nad jakąkolwiek inną osobą niż osoba należąca do tego samorządu. Podobnie odpowiedzialność dyscyplinarna, zgodnie z art. 45 ust. 1 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o samorządach zawodowych architektów oraz inżynierów budownictwa (Dz.U. z 2019 r., poz. 1117), zastrzeżona została tylko dla członków samorządu zawodowego.

Niezależnie od powyższych rozważań, nie ulega wątpliwości, że ustawodawca zobowiązany jest zredagować przepis w taki sposób, aby nie było konieczne dokonywanie przez adresatów jego interpretacji czy wykładni, w szczególności, jeśli chodzi o normę związaną z jakąkolwiek odpowiedzialnością. W tym miejscu należy wskazać, że taka redakcja i umiejscowienie przepisu koliduje z zasadą określoności prawa również w tym znaczeniu, w którym każdy może oczekiwać, że ustawodawca sformułuje prawo w ten sposób, że będzie miał on pełną wiedzę co do konsekwencji i następstw swoich czynów. Jak wskazywał Trybunał Konstytucyjny w swoim orzecznictwie: „Jasność przepisu oznacza jego klarowność i zrozumiałość dla adresatów, którzy mają prawo oczekiwać od racjonalnego ustawodawcy tworzenia norm prawnych niebudzących wątpliwości co do treści nakładanych obowiązków i przyznawanych praw”¹.

W drugiej kolejności należy wyjaśnić, że nie jest możliwe „przejęcie” odpowiedzialności jakiegokolwiek rodzaju (karnej, cywilnej, administracyjnej, zawodowej czy dyscyplinarnej) w drodze złożenia jednostronnego oświadczenia woli. Ustawodawca winien wskazać, jakie obowiązki ma inwestor w związku z nieustanowieniem kierownika budowy (w przepisie materialnym), a następnie określić, jaką odpowiedzialność ponosi w związku z niedopełnieniem tych obowiązków. Sędziowie TK podkreślają, że należyta poprawność, precyzyjność i jasność przepisów prawnych ma szczególne znaczenie, gdy chodzi o ochronę konstytucyjnych praw i wolności człowieka i obywatela zwłaszcza w sytuacji, gdy istnieje

---

¹ Wyrok TK z 11 grudnia 2009 r., Kp 8/09, *Proces prawotwórczy w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego dotyczące zagadnień związanych z procesem legislacyjnym*, Warszawa 2015 r., s. 63.

możliwość stosowania sankcji wobec obywatela. Adresat normy prawnej musi wiedzieć, jakie jego zachowanie i z jakich przyczyn ma znaczenie prawne².

Użycie w kwestionowanym przepisie określenia „kierowanie budową” jest niejasne i rodzi, w ocenie Izby Architektów RP, daleko idące wątpliwości pod względem zgodności z konstytucyjną zasadą określoności prawa, która w kontekście przepisów związanych z jakąkolwiek odpowiedzialnością nabiera szczególnie doniosłego znaczenia. Skoro bowiem kierowanie budową stanowi, zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 2 u.p.b. jedną z samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, której wykonywanie zastrzeżone jest na mocy tejże ustawy dla osób posiadających uprawnienia budowlane uprawniające do kierowania budową (art. 12 ust. 2 u.p.b.), to nie można przepisu tego odnieść do kierowania budową przez osobę nieposiadającą takich uprawnień. Skoro zatem użytego tu sformułowania „kierowanie budową” nie można odnieść do zakresu czynności wskazanych w art. 22 u.p.b. ponieważ ten reguluje obowiązki kierownika budowy to niedookreślone pozostaje co oznacza kierowanie budową w kontekście przedmiotowego przepisu, a tym samym nie wiadomo za co inwestor przejmuje odpowiedzialność. Należy wskazać, że redakcja przedmiotowego przepisu może również rodzić wątpliwości w świetle art. 42 Konstytucji RP, zgodnie z którym „Odpowiedzialności karnej podlega ten tylko, kto dopuścił się czynu zabronionego pod groźbą kary przez ustawę obowiązującą w czasie jego popełnienia. Zasada ta nie stoi na przeszkodzie ukaraniu za czyn, który w czasie jego popełnienia stanowił przestępstwo w myśl prawa międzynarodowego.”

Należy również wskazać na wprowadzaną na mocy nowelizacji niespójność wewnętrzną ustawy. Uprawnienia budowlane zostały wprowadzone do systemu prawa w celu zapewnienia bezpieczeństwa wszelkich inwestycji budowlanych poprzez dopuszczenie do wykonywania niektórych czynności określonych jako samodzielne funkcje techniczne przez profesjonalistów posiadających odpowiednią wiedzę i umiejętności potwierdzone uprawnieniami budowlanymi oraz posiadających ubezpieczenie i poddanych rygorowi odpowiedzialności dyscyplinarnej, co potwierdza z kolei członkostwo we właściwej izbie. Wprowadzenie możliwości swoistego „kierowania budową” przez osoby nieposiadające takiego uprawnienia stanowi wyłom od zasady wyrażonej w art. 12 ust. 2 u.p.b., zgodnie z którą „Samodzielne funkcje techniczne w budownictwie, określone w ust. 1 pkt 1-5, mogą wykonywać wyłącznie osoby posiadające odpowiednie wykształcenie techniczne i praktykę zawodową, dostosowane do rodzaju, stopnia skomplikowania działalności i innych wymagań związanych z wykonywaną funkcją, stwierdzone decyzją, zwaną dalej "uprawnieniami budowlanymi"”.

Ponadto należy wskazać, że w postępowaniu administracyjnym nie występuje instytucja „przejęcia odpowiedzialności” na mocy oświadczenia. Obowiązki określa się w przepisie materialnym, w którym wskazuje się kto, w jakiej sytuacji, jak powinien się zachować. W tym przypadku mamy do czynienia z zamieszczeniem w przepisach proceduralnych regulacji, z której wynikać ma, w razie złożenia przez inwestora oświadczenia, bliżej nieokreślona odpowiedzialność.

Ad. 2 Wyłączenie stosowania art. 30 ust. 4b zdanie drugie, ust. 5 zdanie drugie i trzecie, ust. 5aa, 5c, 5d i 6-7 ustawy Prawo budowlane w odniesieniu do zgłoszenia budowy, o której mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a ustawy.

Na mocy przedmiotowej zmiany wyłączony zostaje obowiązek organów administracji architektoniczno-budowlanej do badania zgodności projektu m.in. z miejscowym planem zagospodarowania przestrzennego oraz decyzją o warunkach zabudowy, co w konsekwencji prowadzi do

---

²Proces prawotwórczy w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego dotyczące zagadnień związanych z procesem legislacyjnym, Warszawa 2015 r., s. 74-75; Orzeczenie TK z 26 kwietnia 1995 r., K 11/94.

braku sprawowania kontroli nad przestrzeganiem ładu przestrzennego, wymogów ochrony środowiska, przyrody i krajobrazu, dziedzictwa kulturowego i zabytków, a także sprawdzania posiadania przez projektanta odpowiednich uprawnień budowlanych wraz z aktualnością zaświadczenia o przynależności do właściwej Izby. Jak wskazano w uzasadnieniu do projektu: „Organ administracji architektoniczno-budowlanej po otrzymaniu takiego zgłoszenia nie będzie dokonywał jego sprawdzenia – wystarczające w tych przypadkach będzie oświadczenie projektanta o sporządzeniu projektu zgodnie z obowiązującymi przepisami i zasadami wiedzy technicznej.”

Również pozbawienie organów aa-b kontroli nad posiadaniem przez projektantów właściwych uprawnień upoważniających do sporządzenia projektu budowlanego lub jego części jest równoznaczne z pozbyciem się funkcji kontrolnej państwa nad sprawowaniem samodzielnych funkcji technicznych jedynie przez uprawnione osoby i tym bardziej nie znajduje merytorycznego uzasadnienia.

Uchwalona zmiana prowadzi do pozornej liberalizacji quasi postępowania zgłoszeniowego, a w rzeczywistości może skutkować nieodwracalnymi zmianami w zabudowie mieszkaniowej. Z redakcji przepisu jednoznacznie wynika wyłączenie możliwości zgłoszenia sprzeciwu przez organ, który otrzyma zgłoszenie. Oznacza to de facto pozbawienie organu możliwości wykorzystania jakichkolwiek środków prawnych w i tak już uproszczonym postępowaniu zgłoszeniowym. Z przedstawionych ustnie wyjaśnień strony rządowej, udzielonych podczas posiedzenia senackich Komisji Infrastruktury i Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej wynika, że możliwości te sprowadzają się do zawiadomienia organu nadzoru budowlanego. W takiej sytuacji wątpliwości budzi zachwianie relacji pomiędzy kompetencjami organu administracji architektoniczno-budowlanej (dalej jako: „organ aa-b”) oraz organami nadzoru. Na mocy zaproponowanej zmiany rola organu aa-b sprowadza się do przyjęcia zgłoszenia i ewentualnego powiadomienia organu nadzoru o wykrytych nieprawidłowościach.

Już tylko na marginesie rozważań należy wskazać, że organ aa-b nie będzie zawiadamiał organu nadzoru o brakach czy błędach, gdyż pozbawiony zostaje możliwości weryfikacji zgłoszenia (w celu ustalenia braków w zgłoszeniu czy błędów w projekcie musiałby to zgłoszenie weryfikować, a takiego prawa zostaje pozbawiony w związku z wyłączeniem stosowania art. 30 ust. 4b zdanie drugie).

Ad. 3 Wprowadzenie przepisu regulującego uprawnienie do sporządzenia projektu zagospodarowania działki lub terenu w sposób nieodpowiadający zasadzie określoności prawa.

W art. 1 pkt 5 przyjętej przez Sejm ustawy wprowadza się zmianę polegającą na dodaniu w art. 34 ust. 2c, na mocy którego ustanawia się katalog podmiotów uprawnionych do sporządzenia projektu zagospodarowania działki lub terenu w odniesieniu do budynków, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a. W katalogu tym znalazły się osoby legitymujące się uprawnieniami budowlanymi do projektowania w specjalności:

- 1) „architektonicznej lub
- 2) konstrukcyjno-budowlanej uprawniające do sporządzania projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych”.

Zgodnie z aktualnym brzmieniem art. 15a ust. 1 u.p.b. „Uprawnienia budowlane do projektowania w odpowiedniej specjalności uprawniają do sporządzania projektu zagospodarowania działki lub terenu, w zakresie tej specjalności.” Jak wynika z powyższego, istnieje już w ustawie przepis regulujący w sposób wyczerpujący kwestię uprawnień do sporządzania projektu zagospodarowania działki lub terenu w odniesieniu do każdego obiektu budowlanego. Wprowadza się tu więc swego rodzaju przepis szczególny dla danej kategorii obiektów, jednak z uzasadnienia do ustawy nie wynika, jaki jest cel tych zmian. Jest to szczególnie istotne, gdyż w przepisie zmienia się zakres uprawnień budowlanych w odniesieniu do regulowanych ustawą inwestycji.

Zasadnicze wątpliwości budzi jednak użycie na gruncie ustawy sformułowania, którym ustawodawca wcześniej się nie posługiwał i które nie jest w żaden sposób wyjaśnione, a jego znaczenie jest nieostre i wieloznaczne. Na gruncie ustawy Prawo budowlane nie występują „uprawnienia budowlane w specjalności konstrukcyjno-budowlanej uprawniające do sporządzania projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych”, zaś katalog rodzajów i zakresów uprawnień jest zamknięty. Wprowadzona do ustawy redakcja prowadzi do posługiwania się na jej gruncie uprawnieniami do tej pory nieznanymi, których identyfikacja będzie rodzić wątpliwości zarówno samych projektantów, jak i organów administracji architektoniczno-budowlanej.

Należy w tym miejscu po raz kolejny odwołać się do zasady określoności przepisów prawa, zgodnie z którą przyznawane w ustawie uprawnienia powinny być sformułowane w sposób niebudzący wątpliwości adresatów przepisu. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której projektant pozostaje w stanie niepewności, czy może podjąć się wykonania określonych czynności właśnie z powodu użycia przez ustawodawcę sformułowań otwartych i niedookreślonych. Ma to tym bardziej istotne znaczenie, że wykonywanie projektów bez właściwych uprawnień obarczone jest odpowiedzialnością zawodową, jak również dyscyplinarną. Zaniechanie przez prawodawcę stosowania zasad prawidłowej legislacji, w tym posługiwanie się określeniami niezrozumiałymi nie może narażać adresata normy prawnej na jakiegokolwiek sankcje. Jak wskazywał wielokrotnie TK „zasada zaufania obywatela do państwa i stanowionego przez nie prawa opiera się na pewności prawa, a więc takim zespole cech przysługujących prawu, które zapewniają jednostce bezpieczeństwo prawne; umożliwiają jej decydowanie o swoim postępowaniu w oparciu o pełną znajomość przesłanek działania organów państwowych oraz konsekwencji prawnych, jakie jej działania mogą pociągnąć za sobą”³. Przedmiotowy przepis nie odpowiada opisanej przez TK zasadzie, choćby z tego powodu, że przesłanka posiadania ww. uprawnień konstrukcyjnych „uprawniających do sporządzania projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych” jest niejasna.

W uzasadnieniu do kontestowanego przepisu nie zawarto wyjaśnienia, co do użytego sformułowania, nie wskazano również intencji, które przyświecały prawodawcy. Natomiast podczas posiedzenia senackich komisji Infrastruktury oraz Samorządu Terytorialnego i Administracji Państwowej strona rządowa będąca wnioskodawcą wskazywała, że intencją było umożliwienie projektowania w ww. zakresie osobom, które uzyskały uprawnienia przed 1995 r., a więc przed wejściem w życie obecnie obowiązującej ustawy Prawo budowlane. Należy jednak wskazać, że zarówno w ustawie z dnia 24 października 1974 r. Prawo budowlane, jak również w Rozporządzeniu Ministra Gospodarki Terenowej i Ochrony Środowiska z dnia 20 lutego 1975 r. w sprawie samodzielnych funkcji technicznych w budownictwie, nie posługiwano się sformułowaniem „uprawnienia konstrukcyjno-budowlane uprawniające do sporządzania projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych”, a jedynie sformułowaniem „sporządzanie projektów w zakresie rozwiązań architektonicznych budynków inwentarskich i gospodarczych”. Bez wątplenia nie są to pojęcia tożsame. Jeśli zaś ustawodawca chciał zagwarantować możliwość wykonywania czynności, do których uprawnieni byli projektanci posiadający uprawnienia wydane na podstawie poprzednio obowiązującej ustawy, powinien zredagować przepis posługując się odniesieniem do konkretnych uprawnień, nie zaś używać sformułowania, którego nie da się przypisać do żadnych funkcjonujących dziś uprawnień (również tych nadanych przed 1995 r.).

Jeśli zaś chodzi o wskazane w projektowanym art. 34 ust. 2c uprawnienia architektoniczne to funkcjonują obecnie w przepisach prawa dwa ich rodzaje: uprawnienia bez ograniczeń oraz uprawnienia w ograniczonym zakresie. Uprawnienia architektoniczne w ograniczonym zakresie do projektowania

³ Wyrok TK z 14 czerwca 2000 r., sygn. P. 3/00, OTK ZU nr 5/2000, poz. 138, s. 690.

uprawniają do projektowania w odniesieniu do architektury obiektu o kubaturze do 1000 m³ w zabudowie zagrodowej lub na terenie zabudowy zagrodowej. W uchwalonym przez Sejm przepisie nie ma jednak warunku, że osoba posiadająca uprawnienia budowlane w specjalności architektonicznej w ograniczonym zakresie może wykonać projekt zagospodarowania działki lub terenu jedynie w odniesieniu do budynków o kubaturze do 1000m³ zlokalizowanych na terenie zabudowy zagrodowej, a tym samym w sposób sprzeczny z art. 15a ust. 1 i 3 ustawy Prawo budowlane rozszerzono zakres czynności, które może taka osoba wykonywać.

Rolę i znaczenie uprawnień budowlanych w zawodach architekta i inżyniera budownictwa rozważał już Trybunał Konstytucyjny, który wskazywał, że: „Działalność architektów i inżynierów wiąże się także z koniecznością ochrony życia i zdrowia jednostek (zwłaszcza w procesie budowlanym), a zatem dóbr o szczególnym charakterze. Od właściwego przygotowania projektu architektoniczno-budowlanego, a następnie prawidłowego jego wykonania zależy bowiem bezpieczeństwo i zdrowie użytkowników budynku. Architekci i inżynierowie wchodzą również w bezpośrednie relacje z osobami fizycznymi – odbiorcami ich usług. Są nimi z reguły inwestorzy decydujący się na podjęcie określonych prac budowlanych”⁴.

Skoro więc osoby posiadające uprawnienia budowlane sytuowane są wśród wykonujących zawody obarczone szczególną odpowiedzialnością za zdrowie i życie, to również regulacje określające zakres czynności, które mogą te osoby wykonywać nie powinien być określany w sposób przypadkowy.

Ad. 4 Wprowadzenie możliwości nieustanawiania kierownika budowy w odniesieniu do budynków, o których mowa w art. 29 ust. 1 pkt 1a.

Przepis art. 1 pkt 7 ustawy budzi uzasadnione obawy, zarówno pod względem merytorycznym, jak i prawnym. Wprowadzenie możliwości rezygnacji przez inwestora z ustanowienia kierownika budowy niejako „w zamian” za „przejęcie odpowiedzialności” rodzi zagrożenia co do bezpieczeństwa budowy, zarówno w kontekście osób wykonujących roboty budowlane, jak i przyszłego użytkownika, któremu państwo nie gwarantuje ani weryfikacji projektu ani wykonania obiektu zgodnie ze sztuką budowlaną. Zakres obowiązków określonych w art. 22 u.p.b., które zobowiązany jest wykonywać kierownik budowy jest nader szeroki, a wśród nich znajdują się czynności zmierzające bezpośrednio do zabezpieczenia życia i zdrowia ludzi tj. np. koordynowanie działań zapewniających przestrzeganie podczas wykonywania robót budowlanych zasad bezpieczeństwa i ochrony zdrowia zawartych w przepisach, o których mowa w art. 21a ust. 3, oraz w planie bezpieczeństwa i ochrony zdrowia.

Wprowadzenie ustawowej możliwości rezygnacji z ustanowienia kierownika budowy pozbawia w tym zakresie ustawę funkcji ochronnej, którą państwo lokowało do tej pory w obligatoryjnym uczestnictwie kierownika budowy na etapie realizacji projektu.

Ad. 5 Oświadczenie inwestora o zgodności wykonania obiektu z projektem budowlanym oraz przepisami techniczno-budowlanymi.

Zgodnie z przyjętą ustawą, na mocy uzupełnionego o ust. 1ba art. 57 u.p.b., w przypadku nieustanowienia kierownika budowy inwestor dołączać będzie do zawiadomienia o zakończeniu budowy oświadczenie o zgodności wykonania budynku z projektem budowlanym oraz przepisami techniczno-budowlanymi.

Obok argumentów stricte merytorycznych, których trafność nie może budzić żadnych wątpliwości, a związanych z brakiem zawodowego, specjalistycznego przygotowania inwestora do potwierdzania

---

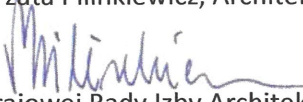
⁴ Wyrok TK z dnia 24 marca 2015 r., sygn. akt K 19/14, Dz.U. 2015 r. poz. 476, OTK-A 2015/3/32.

zgodności budowy z projektem, jak również przepisami technicznymi, należy tu odnieść się do konstytucyjnej zasady zaufania obywateli do państwa i stanowionego przez nie prawa. Inwestor działający w zaufaniu do prawa, potwierdzający wykonanie obiektu zgodnie z projektem i zgodnością obiektu z przepisami techniczno-budowlanymi ma prawo oczekiwać, że nie posiadając szczególnych kwalifikacji potwierdzonych decyzją o nadaniu uprawnień budowlanych jest w stanie takiej oceny dokonać. Skoro bowiem państwo przydziela mu taką rolę oznacza to, że ten obszar działalności technicznej można z powodzeniem wykonywać bez uprawnień. W rzeczywistości oświadczenie takie nie będzie posiadało waloru profesjonalnej, specjalistycznej oceny, wprowadzając tym samym iluzoryczne zabezpieczenie budowy i jego użytkowników.

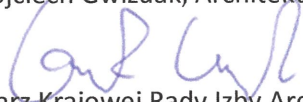
Podsumowując, Izba Architektów RP co do zasady nie jest przeciwna wprowadzaniu nowelizacji mających na celu usprawnianie procesu inwestycyjnego. Wręcz przeciwnie, samorząd architektów wielokrotnie postulował oraz proponował rozwiązania zmierzające do uproszczenia niektórych procedur administracyjnych. Proces ten musi się jednak odbywać z poszanowaniem i w zgodzie z funkcjonującym systemem prawa oraz z zasadami bezpieczeństwa procesu budowlanego. Przedmiotowa ustawa nie spełnia tych kryteriów.

Z wyrazami szacunku

Małgorzata Pilinkiewicz, Architekt IARP

Prezes Krajowej Rady Izby Architektów RP

Wojciech Gwizdak, Architekt IARP

Sekretarz Krajowej Rady Izby Architektów RP

Grzegorz Jachym, Architekt IARP

Członek Krajowej Rady Izby Architektów RP
Przewodniczący Komisji Prawa Inwestycyjnego KRIA